

Příběh bronzového pokladu

První sluneční paprsky mne pošimraly na nose a já si až v tu chvíli uvědomila, že už jsem tu strašně dlouho. Pozdě v noci, když se měnily hlídky na hradbách města, jsem se totiž vyplížila ven a šla jsem sem na pahorek. Takto jsem odcházela z města už celé měsíce, abych to všechno zvládla do svátku Beltine, který je už dnes večer. O tomto svátku se slavil příchod jara a začátek nového zemědělského roku a samozřejmě se také vybírali noví bojovníci, čemuž jsem vždy s nadšením přihlížela, protože mým snem bylo stát se bojovníkem a bojovat za čest a slávu, ne jako většina holek v mém věku, které se jen a pouze rozhlížely po klucích. Jenže můj sen měl dva podstatné háčky. Takže za prvé, do konkurzu na bojovníka se smíte přihlásit, až dovršíte osmnácti let, první problém, je mi sedmnáct a osmnáct mi bude za sedm dní. To našťve, já vím, ale ten druhý větší problém je, že do konkurzu se smí přihlásit pouze kluci, tedy abych byla přesná muži, jak se jim od osmnácti let musí říkat. Vždyť to není žádná spravedlnost, řekněte mi aspoň pět důvodů, proč kluci můžou být bojovníci a holky ne. Ale letos jsem se rozhodla, že vezmu spravedlnost do svých rukou a přihlásím se také. Sice jsem se nemohla přihlásit jako holka, ale to nevadí, protože jsem se přihlásila pod jiným jménem a vzhledově také nepoznají, že nejsem kluk, protože celé ty měsíce, co jsem tajně utíkala na pahorek, jsem pracovala na oblečení, zbroji a své fyzické zdatnosti. Každý den jsem běhala, střílela z luku, cvičila s mečem a šila si šaty, což bylo asi ze všeho nejhorší, protože jak už jsem říkala, tak nejsem úplně typická holka.

Slunce už bylo poměrně vysoko nad obzorem, když jsem se vrátila do města. Zašla jsem domů pro něco k snědku a vydala se ke kovárně, kde jsem se učila. Tuto práci mi rodiče nejdříve rozmlouvali, ale marně. Oni totiž chtěli, abych šla pracovat jako pomocná síla do nějaké z bohatších rodin, které si něco takového mohli dovolit, ne jako ta naše. Matka byla, celé dny doma a starala se o mladší sourozence a domácnost. Otec měl malícké pole za branami města, kde pěstoval obilí a brambory a také vlastnil malou loučku hned vedle pole, kde pásal jednu krávu. Trávil tam celé dny, ale stejně toho domu moc nepřinesl, takže naše rodina často hladověla. Sice otci někteří větší zemědělci nabízeli, aby jim pole a loučku prodal a šel pracovat k nim do hospodářství a také mu říkali, že si u nich vydělá víc než, když bude sám. Ale otec stále odmítal, šel si totiž za svým snem z dětství a neodradila ho ani chudoba, ani hlad. No, myslím, že tuhle cílevědomost mám asi po něm.

Celé dopoledne jsem pracovala v kovárně, kovala jsem různé věci od mečů přes sekery až po podkovy, které jsme museli stihnout za poloviční čas než normálně, protože slavnost začínala hned, jak zvon odbil poledne. Dnešní slavnost nebyla jediná významná událost, dnes to bylo přesně rok, co jsem nastoupila do kovárny. Tehdy mi Aodh, to je můj šéf v kovárně a asi můj nejlepší přítel ve městě, slíbil, že až tam budu rok, tak si budu smět ukovat cokoli budu chtít. A ten den je dnes. Samozřejmě, že už tehdy jsem měla jasno, co si ukovám, že to bude meč a nic jiného. Když už nebyla žádná další zakázka, vzala jsem si kus bronzů a začala s prací. Asi po hodině úmorné práce jsem byla konečně hotová. Sice to ještě nebylo, jako kdyby to ukoval Aodh, ale stejně jsem byla se svojí prací spokojená. Pro dnešní události to postačí dostatečně a kdyby mě náhodou vybrali, tak bych stejně dostala mnohem lepší. Takový ten meč co vám padne do ruky jako ulitý a vy cítíte tu skvěle vyváženou zbraň.

Chvíli před polednem jsme skončili v kovárně. Aodh šel domů a já dělala, že taky, ale jakmile mi zmizel z očí, otočila jsem se směrem k branám města. Nikým nepozorována jsem jimi prošla a zamířila jsem na pahorek, kde jsem měla schovaný převlek. Za nejbližším keřem jsem se převlékla a kráčela zpátky k městu. Tentokrát jsem musela dokázat, že nejsem nepřítel. Ale to nebylo vůbec těžké, protože jsem jim předložila průkaz, že jsem se přihlásila do konkurzu a to hned ztichli a pustili mě do města.

Na náměstí, kde se konala hlavní část slavnosti, se už hromadily davy lidí. Prohlíželi si stánky, plné zboží, které prodávali místní, ale teď po zimě to většinou byly jen stánky s keramickými nádobami a tak podobně, prostě s věcmi, které se dají vyrábět celoročně. Uprostřed toho všeho stála velká aréna, v které se měl konat konkurz.

Odbilo poledne a z okraje náměstí se ozvaly bubny. Do středu arény vešel průvod asi čtyř bubeníků a za nimi kráčeli vůdce města, hlavní velitel bojovníků a nějací bojovníci ve zbrani. Bubny utichly a do ticha se ozval

majestátný hlas vůdce města: „Sešli jsme se tu zase po roce, abychom oslavili příchod jara a vybrali nové muže do naší bojové jednotky. A proto nechť žije jaro a slavnost je tímto zahájena. A teď přistoupíme ke konkurzu. Muži budou vyzkoušeni v několika disciplínách. V lukostřelbě, boji s mečem a fyzické zdatnosti.“ Domluvil a přivolal si prvního kandidáta.

Asi po hodině jsem se dostala na řadu. Test fyzické zdatnosti jsem zvládla s přehledem a boj s mečem byla brnkačka, toho který mě zkušel jsem donutila k bezhlavému útěku z arény a hned jak se aspoň trochu vzpamatoval, zapřísáhl se veliteli, že už nikdy do té arény nevkročí. Ale potom přišla střelba z luku, byla to disciplína, ve které jsem si věřila jako v ničem jiném, ale následující události ukázaly, jak hluboce jsem se mylíla. Nebudu předbíhat, když jsem se chystala vystřelit, udělala jsem to jako obvykle, chytla jsem šíp mezi prostředník a ukazovák a napínala tětivu, tak dlouho než jsem se špičkou ukazováku dotkla koutku úst. A pak se to stalo. Celá ta událost se odehrála, jako ve zpomaleném záběru. Vypustila jsem šíp a v tu chvíli mi nějaký šestý smysl řekl, že ta rána nedopadne dobře. Vzápětí jsem se o tom přesvědčila. Můj šíp se z nějakého nepochopitelného důvodu vyklonil z dráhy asi tak o 90° a letěl přímo na velitele. V tu chvíli mi srdce nejméně jednou vynechalo, než se stačilo vzpamatovat z toho zvratu událostí. Snažila jsem se jasně uvažovat, ale nešlo to, byla jsem tak rozrušená, že jsem se tam málem sesypala. A najednou mě zasáhla silná rána do týla a já jsem omdlela. Když jsem se konečně probírala, seděla jsem na zemi uprostřed arény a hleděla do tváře velitele, který se poťouchle šklebil. Naklonil se ke mně a zašeptal: „Tak co, zlato, co sis myslela, že tímhle dokážeš?“ Odvrátil se ode mne a pohlédl směrem za mě a zašklebil se ještě škodoliběji. Ohlédla jsem se taky a zahlédla něco, co bych si nedokázala představit ani v nejdivočejším snu. Stáli tam dva bojovníci a drželi mezi sebou Aodha, který měl na pravém oku velký fialový monokl. S rychlostí útočící kobry jsem vyskočila na nohy a vrhla jsem se na velitele. Sekla jsem po něm, ale on pravděpodobně můj útok čekal, meč už měl připravený, nedbalým máchnutím odrazil můj zbraň a oplatil mi útok. Vyměnili jsme si pár rychlých úderů, a když velitel zjistil, že nade mnou nezvítězí, protože jsem se mu začala dostávat pod obranu a on mé výpady stále obtížněji kryl, zavolal si pomoc. Přiběhlo asi pět bojovníků, kteří mě obklíčili. Velitel se krutě usmál a řekl: „A teď to máš spočítaný.“ Jak to dořekl, vrhl se na mě s krvežíznivým pohledem a chystal se to se mnou jednou pro vždy skoncovat. Jenže v tu chvíli se ozval strašný řev, mezi mě a velitele vběhl Aodh a onu smrtelnou ránu schytl on. S vyděšeným výrazem se sesunul k zemi a držel se za hrudník, ze kterého mu prýštila jasně červená krev. Rychle jsem k němu přiskočila a snažila se mu pomoci, ale Aodh se jen smutně usmál a pravil: „Mně už nepomůžeš, ale ty se zachraň, dokud ještě můžeš. Až se otec vzpamatuje z toho, že právě zabil vlastního syna, tak tě nechá popravít, protože podle něj to bude tvoje vina.“ Zvedl ochabující ruku a jemně mě pohladil po tváři. „Jo, a abych nezapomněl, až budeš utíkat stav se na pahorku a zajdi k tomu velkému dubu, kde jsi měla schované všechny ty věci na dnešek. Měl jsem je tam schované už asi měsíc, protože jsem plánoval, že bych s tebou utekl a začali bychom někde jinde.“ Zraženě jsem na něj pohlédla, jak mi pořád nedocházel úplný smysl jeho slova, ale hned jak jsem to pochopila, vyhrkla jsem: „Tys věděl, že něco chystám a nic jsi neřekl? Jak si můžeš myslet, že teď po tom, cos mi řekl odejdu?“ Úplně rozčarovaná jsem se na něj podívala a uvědomila jsem si, jak mu docházejí síly. „Musíš odejít, prosím, aspoň kvůli tomu co jsem ti řekl, nemůžeš...“ Nedořekl tu větu, ale já věděla, co chtěl říct. Plně jsem teď pochopila jeho neobyčejně ušlechtilý charakter, takový který se vidí málokdy. Naklonila jsem se k němu a políbila ho, v zápětí jsem se zvedla na nohy a sprintem utíkala k hlavní bráně. Než se kdokoliv stačil vzpamatovat, byla jsem už za městem a mířila k pahorku. Šáhla jsem do křoví a nahmatala jsem jakýsi balíček, popadla jsem ho, sice mě zaskočila jeho tíha, ale to jsem v tu chvíli neřešila, zamířila jsem k lesu a běžela, tak dlouho dokud jsem se nezhroutila vyčerpáním.

Druhý den jsem se probudila a přála si, aby to všechno byl jen zlý sen, ale jakmile mi padl pohled na onen balíček, věděla jsem, že je to skutečnost, že Aodh je mrtvý a já na útěku. Rozhodla jsem se, že se podívám, co je v tom balíčku. Sáhla jsem do kapsy pro nůž, abych přeřízla provázky na balíčku, ale uvědomila jsem si, že mám na sobě stále ty kalhoty, co jsem měla na konkurz, do kterých jsem si nůž nepřendávala, ale v kapse jsem nahmatala něco jiného, vytáhla jsem to a na dlani mi ležel bronzový náhrdelník s přívěškem dubového listu, jako vzpomínku na místo, kde jsme se poprvé setkali. Ten přívěšek mi tam musel Aodh dát, když schovával balíček na pahorek a našel tam moje věci. Podívala jsem se na balíček, vzala meče a přeřízla provázky jím.

V balíčku bylo jedenáct bronzových hřiven a dva nápažníky. Nevěřícně jsem na to zírala, tolik cenných věcí pohromadě jsem ještě nikdy neviděla. Rozhodla jsem se, že to tu zakopu, a že kdybych to někdy potřebovala, tak se pro to vrátím, akorát si vezmu jednu hřivnu, abych si mohla koupit to nejnutenější, co budu potřebovat k přežití. Zahrabala jsem to jen kousek pod zem, protože jsem neměla žádné nářadí, takže to šlo dost špatně. Když jsem se svou prací byla vcelku spokojená, vydala jsem se na cestu za novým domovem a novým životem. Na krku mě studil chladný bronz přívěšku, a já tak nějak tušila, že můj život se chýlí ke konci.

Putovala jsem na sever asi dva dny, když jsem uslyšela nějaký křik a třesk zbraní. Rozběhla jsem se tím směrem a po pár metrech zahlédla, jak banka ničemu obklíčila osamělého pocestného a chystá se ho poslat do nebe. Ani na chvíli jsem nezaváhala, v jediném okamžiku se mi vybavila Aodhova tvář a já se vrhla mezi toho nebohého pocestného a toho bezcharakterního ubožáka, který se odváží zaútočit jen v přesile.

„Halo, šéfe, tady máte ty lejstra na převezení toho depotu do muzea“, promluvil mladý archeolog na svého nadřízeného, který upíral pohled na bronzový poklad ve vitrině v rohu své kanceláře a tvářil se poněkud nepřítomně.

„Jé, promiň, já jen přemýšlel, jaký byl osud majitele toho pokladu. A díky za ta lejstra. Jsem rád, že už se to vyřídilo s tím muzeem, to je vždycky mraky papírování kvůli nějakému kousku bronzu. Ale stejně, po tomhle nález, až ho odvezou, se mi bude stýskat, nějak mi přirostl k srdci víc než jiné.“ Podíval se na mladého kolegu, povzdechl si a začal se přehrabovat v papírech, které mu pokrývaly skoro celý stůl.

Autor: A. H.